

A mesét (Békés Pál: Kétbalkezes varázsló) szó szerint idéztem a könyvből, de a tanító belátása szerint kihagyhat részeket, vagy megváltoztathatja a kifejezéseket, ha a gyerekek számára túl nehéznek találja a szöveget.

A történet főszereplője egy ügyetlen varázsló, Fitzhuber Dongó, aki éppen megkapta varázslóoklevelét, és egy lakótelepi varázslóhivatalba helyezték, ahol várhatóan nem lesz semmi tennivalója. Azonban találkozik egy kislánnyal (Éliás Tóbiással), és együtt nekiindulnak kalandokat keresni a lakótelepen. Kalandok után kutatva találkoznak a magányos királlyal (Első Badarral) is, ők pedig igyekeznek megvigasztalni.

Békés Pál: Kétbalkezes varázsló

– No de felség! – vigasztalta Dongó, míg Éliás Tóbiás a rongyszőnyeggel pepecselt a király arcán. – Ne pityeregjen már, mondja el inkább, mi nyomja a lelkét.

A királyi egérintés lassanként lecsendesedett.

– Háha-háá, háha-háá – sóhajtott Első Badar, és belefogott a történetbe: – Egyszer volt, hol nem volt... – kezdte, de pillantása körülvándorolt a szobában, megállapodott a radiátoron, és ő királyi felsége legyintett.

– Szóval, valamikor nem itt éltünk mi. És főként nem egyedül. Nemrég egy kacsalábon forgó palotában laktunk a folyó túlsó partján. Köröttünk hetedhét országban híres udvar, melyben csak úgy hemzsegték a daliásnál daliásabb lovagok meg a szebbnél szebb udvarhölgyek. Volt szakácsunk, hoppmesterünk, főlovászmesterünk, udvari bolondunk, kuktánk, buktánk, kaktuszunk, minden, ami dukál. Volt aranyunk, országunk, kincsünk, encsünk és bencsünk. Mindezt feledhetetlen emlékü atyánk, Első Botor hagyta ránk. De mindenekelőtt velünk volt csodálatos leányunk, a szépséges szép Lanolin királykisasszony, öreg napjaink megédesítője. Boldogan éltünk, vadászatokat, lovas tornákat rendeztünk, és pompás lakomákat, időnként összejártunk a szomszéd királlyal kártyapartira. Olykor egy-egy legkisebb fiú vetődött az udvarunkba, rendszerint kiállt három próbát, ilyenkor nekiadtuk valamelyik leányunkat, volt belőlük tucatnyi, ilyenkor hetedhét országra szóló lakodalmat csaptunk, ahogy illik. Egyszóval így éldegéltünk volna boldogan, míg meg nem halunk, ha... – s Első Badar újra szeméhez emelte és alaposan megöntözte a rongyszőnyeget – ha egy rúp napon építkezni nem kezdenek a birtokunkon.

– Építkezni, felséged akarata ellenére?!

– Szanáltak minket! – jajdult fel Első Badar.

– Mi az, hogy ... szanálni? – súgta Éliás Tóbiás.

– Lebontani – súgta vissza Dongó.

– Szanáltak a kacsalábon forgó várunkat – rítta az ősz szakállú, boldogtalan Első Badar. – Jöttek a bontógépek, és a vidám életnek híre-pora sem maradt.

[...]

Első Badart rázta a zokogás.

– És mi ott álltunk egy szál alsóneműben. Végül nagy nehezen kiutaltak nekünk néhány lakást. Lakótelepre költözött az egész udvartartásunk. Utoljára akkor láttuk hű alattvalóinkat, amikor megérkeztünk ide, elbúcsúztunk a megállóban, és mindenki elindult megkeresni a lakását... Azóta egyikükkel sem találkoztunk, egyikükkel sem beszélünk. Képtelenek vagyunk megtalálni őket az egyforma ajtók, folyosók, szeméttárolók és lépcsőházak rengetegében. Fogalmunk sincs, hová lett a mi szépséges leánykánk, öreg napjaink megédesítője.

Dongó és Éliás Tóbiás, hogy megvigasztalják a királyt, a királykisasszony keresésére indulnak. Számos kaland után a királylányt és az udvartartás többi tagját is megtalálják, és nagy ünneplést rendeznek.

